

L'art perdut d'escriure a mà

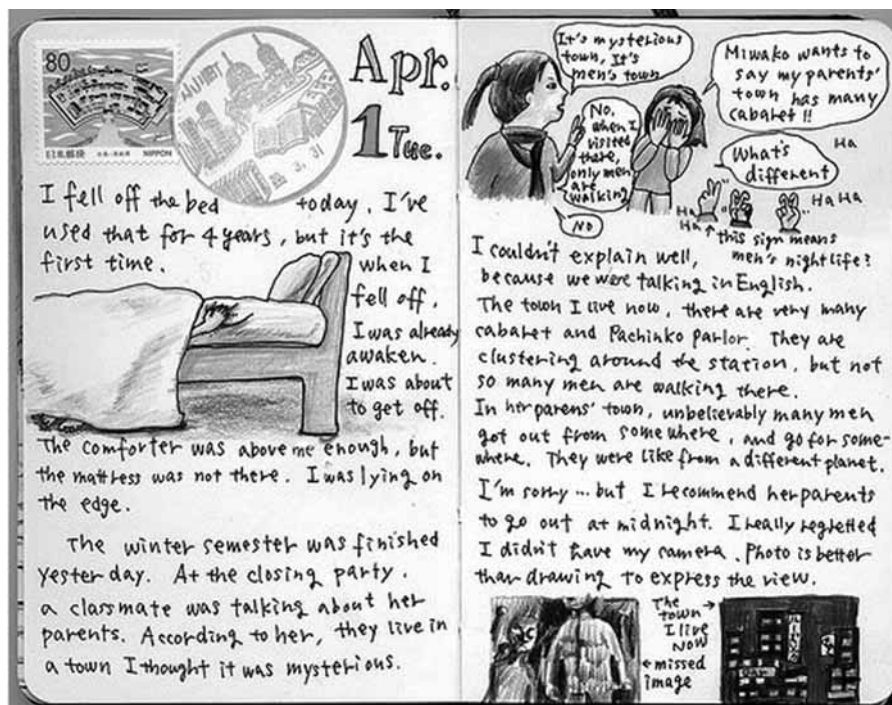

La popularització de l'ordinador ha comportat la quasi desaparició d'escriure a mà. Les cartes postals ara són e-mails i les antigues targetes postals, missatges multimèdia. Segur que en aquests dies d'estiu haurem d'escriure a algú: un amic, una amiga, els pares, la xicota, la dona... Per uns moments, intentem cercar els valors que hi ha darrere el fet d'escriure a mà una carta. I més, pensant en la persona receptora. Tot té una litúrgia, com, per exemple, escollir el paper. Podem agafar un foli del seu color preferit. Avui, les copisteries venen papers de colors molt diferents. Recordem que abans, no fa pas massa, s'havien fet papers de carta. Fins i tot, pot ser interessant, triar el segell. En els estancs en tenen una bona pila. Segur que n'hi haurà algun que li agradarà més que un altre. Escriure a mà comporta unes sensacions que encara avui l'electrònica no ha fet possible. Qui no recorda haver perfumat cartes, sobretot a l'època de la nostra adolescència, adreçades a aquella persona que més ens agradava? Escriure a mà pot ser un exercici d'artesanía, on hi podem incloure dibuixos propis, amb més o menys encert. Escrivint a mà, mostrem els sentiments, el nostre caràcter, l'estat d'ànim, tot, a partir del traç.

El filòsof alemany Martin Heidegger, en unes classes que va impartir a principis dels anys 40 a la universitat de Friburg, va criticar l'escriptura a màquina perquè "la paraula ja no reflexiona a través de la mà que escriu i que pròpiament actua, sinó mitjançant la impressió mecànica de la mà". Per a Heidegger, escrivint a màquina, "tots els homes s'assemblen". Si aneu a París, no dubteu a visitar el Museu de les Lletres i Manuscrits. Hi trobareu cartes de gent popular del món de la política i la societat. Sabrem, per exemple, que Napoleó signava a vegades com a "Nap", que el polític anglès Winston Churchill dibuixava simpàtics porquets, que l'escriptor francès Jean Cocteau dibuixava rostres o que el líder de la revolució francesa Robespierre tenia una lletra il·legible. Curiosament, des de fa uns anys, tornen a estar de moda els quaderns de la marca Moleskine. Aquells que contenen una banda elàstica per poder-lo tenir tancat. L'estiu és una

bona ocasió per escriure un quadern de viatge, com va fer l'escriptor Bruce Charles Chatwin, gran impulsor dels quaderns Moleskine, que després, diuen, van utilitzar Pablo Picasso o Ernest Hemingway. Podem dibuixar els llocs que visitem, apuntar curiositats, els menús que mengem, poesies... També podem recuperar els diaris personals escrits a mà. Avui, les noves tecnologies els han reconvergit en "blocs", i poden ser consultats per tothom a través d'Internet. Un altre aspecte són les postals. Triar-ne una pot ser una autèntica passió, molt més original que simplement fer una foto del lloc de vacances i enviar-la per e-mail. L'art d'escollir aquella postal que pot agradar al destinatari té la seva gràcia. Els qui van a Lourdes ho tenen molt fàcil, només cal que enviïn aquella típica de "À la grotte bénie j'ai prié pour vous" (A la santa gruta, he pregat per tu).

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN

Exemple d'un diari personal o quadern de viatge.